Akbaba

Dalga !

Grafika

Vita ile bütün yemekleriniz
çok daha ucuz..

.....ve çok daha lezizdir !

Et yemeklerinizin daha enfes, makarnanızın daha iştah açıcı, ve pilâvınızın daha güzel olmasını istermisiniz? O halde, yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanınız.

İmalinde kullanılan fevkalâde sâf ve birinci nevi iptidai maddeler, sayesinde VİTA ile hazırlanan yemekler besleyici, hazmı kolay ve lezzet bakımından enfes olur.

VİTA, aynı zamanda ucuz, hem de çok ucuzdur. Siz de, bugün VİTA'yı deneyininiz, Türkiyede yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanan birçok ev kadını gibi neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız.

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

UNIT

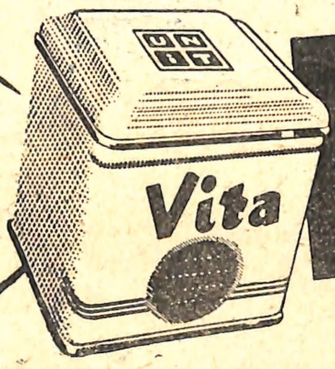

Vita
ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

V.26

Bir Dakika

Yazan :
Doğan Nadi

★

BİR DAKİKA
Atom fıkralar!

★

BİR DAKİKA
Yılın en zarif kitabı!

★

BİR DAKİKA
Zehir gibi ciddi,
Şeker gibi şaka!

★

BİR DAKİKA
Pek yakında çıkıyor.

★

BİR DAKİKA
Fiatı 1 Lira

Akbaba mizah yayınlarının onuncu kitabı.

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres : Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer :
ERCAN Matbaası

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.
Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK
ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ
SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM : 19578

★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

BİR NUTUK ÇEKİYORUM!

Sayın vatandaşlar!..

Altı yıldır iktidardayız. Memleket kaderini elime aldığım gün, başım iki avucumun içinde, saatlerce vatan haritasına baktım: Susuzluktan çatlamış topraklar dudaklarımı kuruttu, sel baskınına uğramış tarlalar kalbimi boğdu, ışıksız köyler içimi kararttı, işsiz güçsüz, aç, susuz, partal partal insanlar gözlerimi yaşla doldurdu.

Ne olacaktı halimiz?..

Biz, dünyadan bir adım, on adım, yüz adım değil, bir çağ geride idik... Dünya buhar çağına girerken, karada kağnılarımız gıcırdıyor, denizde yelkenlerimiz yüzüyordu bizim!.. Dünya elektrik çağına girerken, biz buharı keşfe çalışıyorduk!.. Şimdi, dünya atom çağının kapısında ve biz, ilk ampullerimizi yakıyoruz!..

İnsan gücünü, insas hızını aşan bir sıçrayış, bir atılış, aşka benzer, cezbeye benzer, milletçe bir kalkınış lâzımdı bize...

Bu coşkun hevesle işe koyulduk.

Kuş uçmaz dağlardan kazma sesleri, kervan geçmez bayırlardan çekiç sesleri gemleğe başladı. Temeller kazılıyor, duvarlar örülüyor, bacalar yükseliyor, bozkırlar dile geliyordu. Hayalimizdeki vatanı düşünüyor, onu görür gibi, tutar gibi oluyorduk!

Birden, ne oldu, nasıl oldu bilmem. Işıklar kararmağa, yontulan kayaların, çakılan çivilerin taş ve çelik kahkahaları boğuklaşmağa başladı. Ellerimizde kazmalar, kürekler, donakalmıştık. Sağdan, soldan iniltiler, homurtular geliyordu.

Anladık ki, hayal zenginliği, gönül zenginliği yetmiyormuş bu işlere... İdeal ortaklığımız uğruna kanımızın altınlarını döktüğümüz zengin dostumuzun kapısını çaldık. Ses

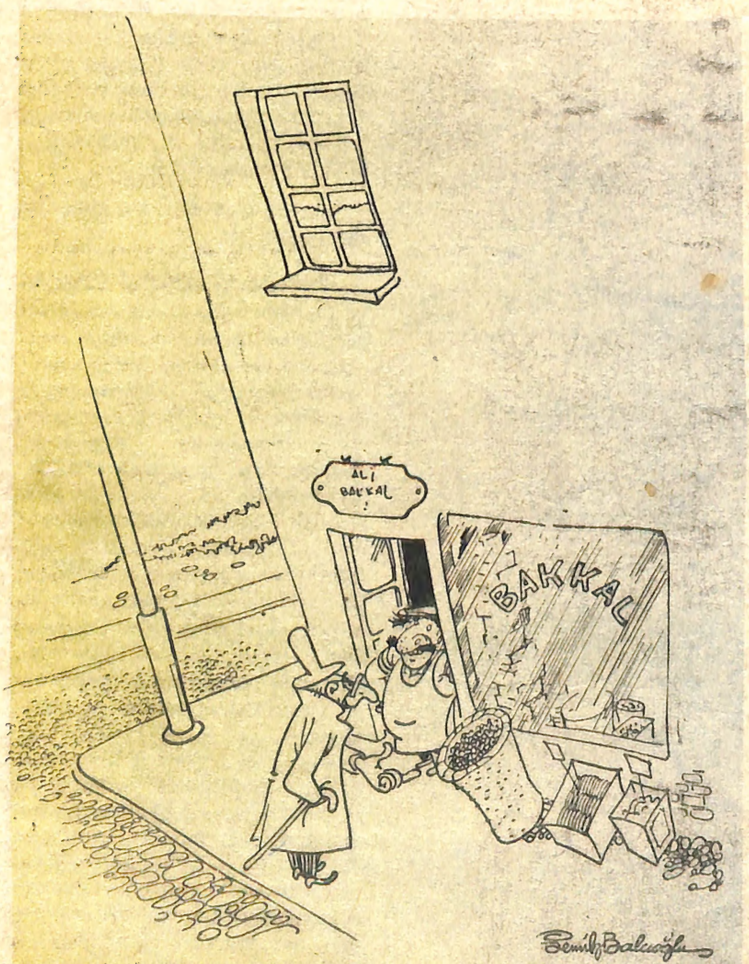

— Usta, zeytin kaça?..
— Tanesi altı kuruş!..

(Semih Balcıoğlu)

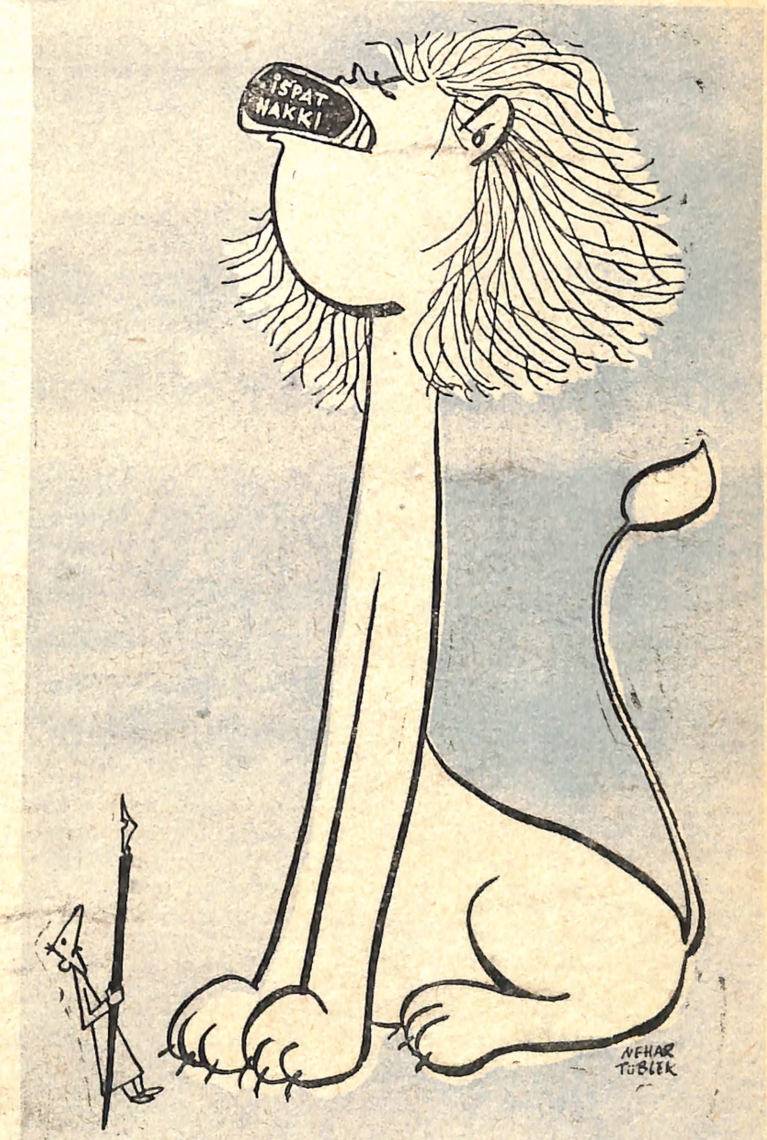

YAZISIZ!.. (Nehar Tüblek)

çıkmadı! Bir daha çaldık. Yine ses çıkmadı! Tekrar çaldık. Hayır, hâlâ ses yok!..

Yaaa... Demek, para vermek, can vermekten daha güçmüş!

Belki hesabımızda yanıldık. Belki, yüzyıllar boyunca iki büklüm yatmaktan uğuşan ayağımızı küçük yorganımızdan dışarı çıkardık. Ama niçin?.. Ama neden?.. Ama neye?..

Oğlumuza, kızımıza, yalılar, köşkler yapmak için mi?

Kendimize, karımıza hanlar, apartımanlar kurmak için mi?..

Hayır... Eriyen altınlarımız, yarın, ışık olup köylerimizi aydınlatacaktı. Su olup topraklarımıza bereket dağıtacaktı.

Profesörlerimiz, doçentlerimiz, asistanlarımız, meş'alelerinizi yolumuza tutunuz!.. Yanlış adım atmıyalım!

Başyazarlarımız, fıkra muharrirlerimiz, gazetecilerimiz, tenkitlerinizi esirgemeyiniz. Her sendeleyişte kalemleriniz bize dayanak olsun!

Zenginlerimiz, orta hallilerimiz, yoksullarımız!.. Hep birden, kemerlerimizi bir daha, biraz daha sıkalım!.. Otomobillerimiz haftada bir gün garajda kalsın!.. Haftada iki gün et yemeyelim!.. Haftada üç gün kahve içmiyelim ve yama üstüne bir yama daha vuralım!

Ve nihayet, Halkçılar, Milletçiler, Hürriyetçiler, bilgilerinizle, tecrübelerinizle, dostça, kardeşçe, vatandaşça yardımımıza geliniz! Vatan hepimizindir!

Hayal bu ya, ben Menderes olsaydım böyle bir nutuk çekerdim. Ne dersiniz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

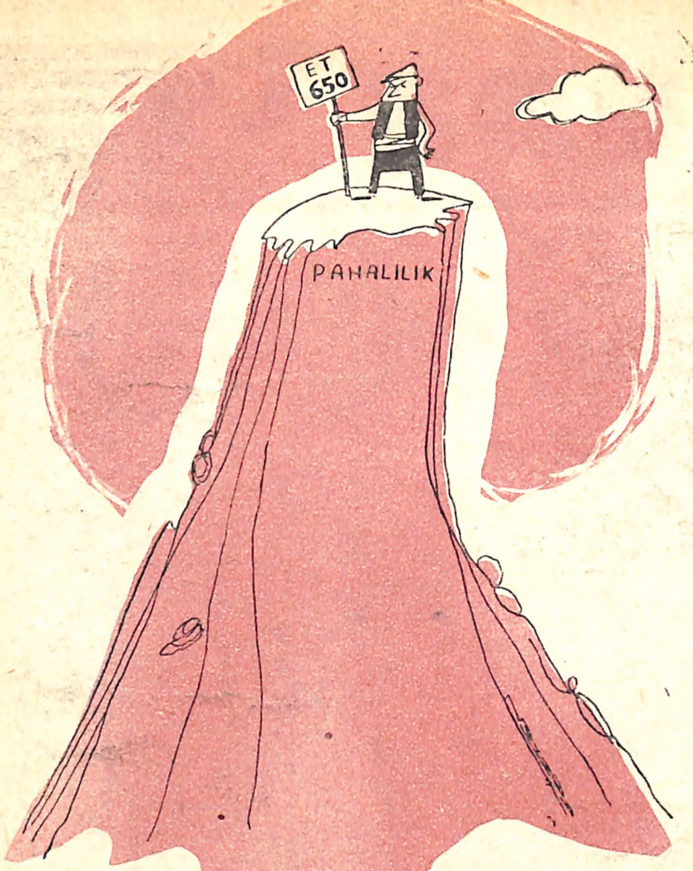

EVEREST FATİHİ!..

(Güngör Özden)

ANKET

Pahalılığın Faydaları

Soruşturan: FAİKA FAYDALI

«Bütçe açığının fazilet-i terbiyetkârisi vardır.»
«Eski Maliye Nazırı Cavit bey»

Zamlar, ayarlamalar, hayat pahalılığı hakkında tanınmışlarımızın düşünceleri aşağıdadır.

Maliye Vekilinin düşünceleri:

«Hiç kimse bugün hayat pahalılığı olmadığını iddia edemez. Bizim de böyle bir iddiamız yok. Ama hayat pahalılığının da faydalar olduğunu unutmayınız. Hayat ne kadar pahalılaşırsa, vatandaşlar da, bol keseden alış veriş edemezler, her istediklerini alamazlar. Neticede paralarını har vurup harman savurmazlar. Böylece israf önlenmiş, vatandaşlar da iktisada alışmış olurlar.»

Sağlık Vekilinin düşünceleri:

«Hayatın ucuz olduğu zamanı da biliyoruz, pahalı olduğu zamanı da... Bir doktor olarak söylüyorum, hayat ucuzken, mide, bağırsak hastalıkları daha çok olurdu. Şimdi mide bozuklukları, bağırsak bozulmaları vatandaşlar arasında azalmıştır.. Bu da ancak takip ettiğimiz politika neticesi olarak, gittikçe artan hayat pahalılığı sayesinde olmuştur. Vatandaşlar eskisi gibi, abur cubur yemiyorlar, ucuz diye tıka basa tıkınmıyorlar.. Bu sayede midelerini, barsaklarını, böbreklerini korumuş oluyorlar.»

Nafia Vekilinin düşünceleri:

«Hayat pahalılığının faydaları saymakla bitmez. Ben size, kendi saham olduğu için, yalnız, hayat pahalılığının taşıtlardaki faydalarını anlatayım. Hayat ucuzken, trenler, vapurlar tıklım tıklımdı. Biletler ucuz diye herkes trene biniyordu. Vatandaşlar rahat yolculuk yapamıyorlardı. Şimdi biletlere zam yapınca, her önüne gelen trene, vapura binemediği için, yolculuk daha rahat oluyor. Acele işi olup, parası olmıyanlar da yürüyorlar, yüzüyorlar. Yürüyüş ve yüzme en iyi spordur. Geçen gün yüzme bilmeyen bir vatandaşımız Haydarpaşadan Sirkeciye kadar geçmek için, bütün Karadeniz sahillerini dolaşıp dört sene yürüyüşten sonra Sirkeciye gelebilmiş.

Rahat yolculuk, ancak hayat pahalılığı sayesinde olmuştur.

Gümrük ve Tekel Vekilinin düşünceleri:

«Biz hayatı pahalılandırırken, bu işi rastgele yapmadık. Elbet bir şey düşündük. Meselâ rakıyı, cıgarayı, ayı ele alalım. Biliyorsunuz, bunlar zehirli maddelerdir. Para kazanacağız diye, vatandaşları zehirliyecek değiliz ya... Hayatı pahalılaştırmaktan maksadımız, Tekel maddelerinin fiyatlarını yükseltmek suretiyle, vatandaşın tein, kafein, nikotin ve alkol gibi maddelerle zehirlenmesini önlemektir. Bu maddeleri büsbütün yasak etsek, olmaz. Neden, derseniz, vatandaşın hürriyetine karışamayız... Her ne kadar muhalifler, bizim hayatı pahalılandırmaktan maksadımızın, vatandaşı sıkıntıya sokup dertlerini unutmak için kendilerini içkiye cıgaraya vermelerini, bu suretle Tekel maddelerinin satışını artırmak olduğunu söylüyorlarsa da, bu lâfların aslı yoktur. Biz hayat pahalılığı sayesinde, hem Tekel maddelerinin satışını arttırdık, hem de vatandaşı alkol, tein, nikotin gibi zehirlerden korumuş olduk.»

CEVAP

James Donad adında Amerikalı bir delikanlı, yazdığı mektuba Marilyn Monroe cevap vermedi diye canına kıymış. Bir de Amerikalılar için maddeci insan derler. Tam tersine, hayalci insanlar. Mektuplarına cevap alamayınca, intihar bile ediyorlar. Baksanıza bize... Dilekçelerine yıllardır cevap alamayan milyonlarca vatandaş var da aldırış bile etmiyoruz.

□

DEMOKRASİ AĞACI

Hükûmetimizin kâğıt fiyatlarına yaptığı yüzde elli arttırma bizi ilkin şaşırttı. Demek şimdiye kadar hâlâ bu arttırımlara alışamamışız, Oysa ki, kâğıt fiatları yüzde elli indi denseydi, asıl o zaman şaşırmamız gerekti.

Bereket hükûmetimiz bu kâğıt pahalılığına şimdi bir çare bulmuş. Finlandiyadan kâğıt ağacı getirtilecek, kâğıt ağacı ormanı yetiştirilecekmiş. çok isabet.

Bir de baobab denilen ekmek ağacı vardır, bir de ekmek ağacı getirtseler...

Finlandiyadan kâğıt ağacı, Afrikadan ekmek ağacı, bilmem nereden su ağacı... İşte o zaman ekmek elden, su gölden... Elini uzat ağaçtan kâğıt kopar, elini uzat bir dilim ekmek kopar.

Bir de şu demokrasinin ağacını bulsaydı hâkûmetimiz. Sahi o ağaçtan bizde var, cennetteki Tûbâ ağacı, hani kökleri havada, dalları yerde...

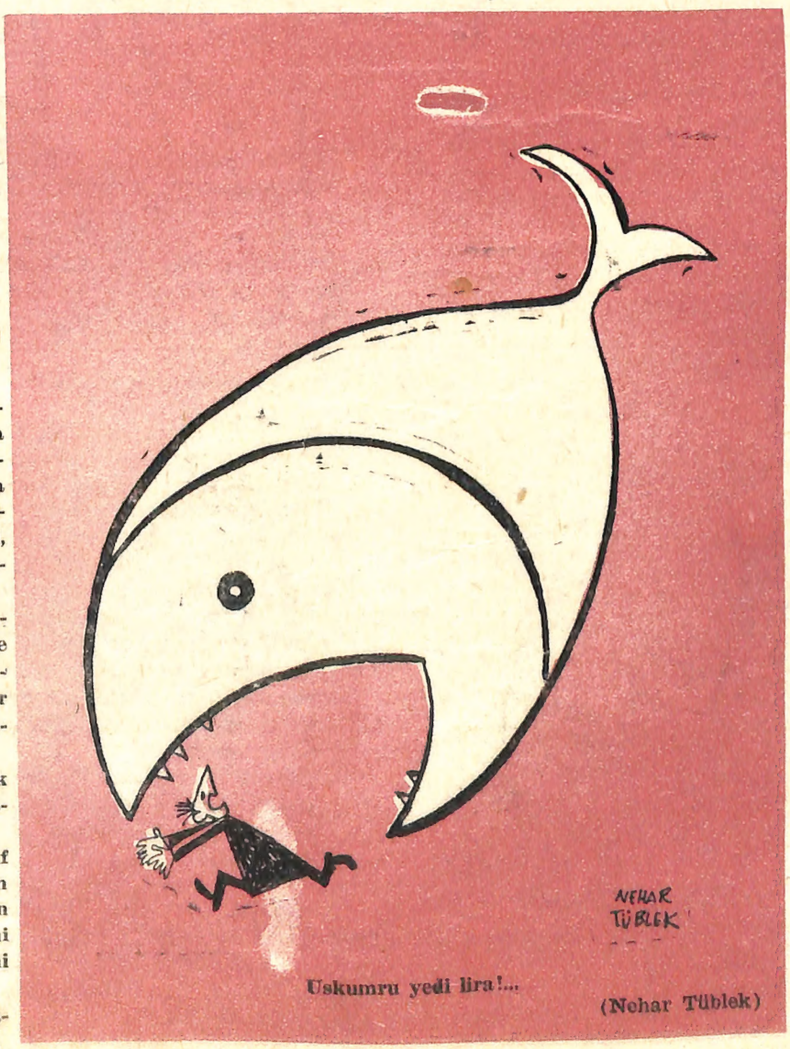

Uskumru yedi lira!...

(Nehar Tüblek)

Kimyager Dr. Ahmet ARAR

ZEYTİNYAĞI

GENEL BİLGİ : Zeytinyağı, bazı insanların yaşaması için çok lâzım, bazıları için önemsiz, bir takımları için de lükstür. Pek çok karaborsacı vatandaşlarımız, ancak zeytinyağı sayesinde yaşıyabilmektedirler.

TARİH BİLGİSİ: İnsanların bugünkü kadar ticarete akıllarının ermediği ve kolay para kazanmanın yollarını bilmedikleri geri ve eski çağlarda, zeytinyağı zeytinden çıkarılırdı. Bugün ise, kimyanın ilerlemesi ile zeytin ve yağ olmadan da zeytinyağı elde edilmektedir. O eski, insanların bön oldukları çağlarda, zeytinyağı, Marmara ve Ege bölgelerinden gelirdi. Şimdiki zeytinyağlar, Tahtakaledeki hanların bodrum ve mahzenlerinde yapılarak oradan piyasaya sürülmektedir.

Terkibi: Yüzde doksan dokuzu sudur. Fakat zeytinyağı koyu bir sıvı olduğundan bu iş için saf, temiz su kullanılmaz. Kireçli ve bulanık sular daha elverişlidir. Bir ton suya, üstübeçte karıştırılmış sarı boya katılır. Son zamanlarda memleketimize boya gelmediğinden bir takım gözünü para hırsı bürümüş olanlar sarı boyayı on grama kadar düşürmüşlerdir.. Bu hareket ahlâki bakımdan doğru değildir.

Sarı boya ile su iyice karıştırılmalıdır. Zeytinyağı olmuş demektir. Eğer ekstra zeytinyağı isteniyorsa, o zaman bu karışığın içine iki damla zeytin esansı konulmalıdır. Ekstra ekstra zeytinyağı için bir kahve kaşığı beziryağı veya ince makine yağı konur.

TİCARETİ : Böylece elde edilen sıvının zeytinyağı olduğunu anlamak imkânsızdır. Bu sebepten herhangi bir yanlışlığa yer bırakmamak için, bu sıvı üzerinde «Zeytinyağı» diye yazılı etiketler bulunan şişe ve tenekelere konmalıdır. Eğer üzerlerine (Zeytinyağ) yazılmazsa, şişe ve tenekedekilerin pis su sanılarak dökülmesi ihtimali vardır.

Bu etikete «yüzde yüz saf, asitsiz halis zeytinyağ» yazılması da unutulmamalıdır.

Anlatılan zeytinyağının kilosu, hammaddeler, işçilik, kira da içinde, dört, beş kuruşa mal olmaktadır. Serbest piyasada toptan dört yüz elli kuruşa, perakende beş, altı liraya elinizi öpene verebilirsiniz.

Bir yandan da bildiğimiz nanesuyunu küçük şişelerde anbalâjlıyarak, meselâ Mideskin adı altında mide ağrılarına ilâç diye satıp daha çok para kazanmak ve memleketin sağlığına yardım etmek mümkündür..

— Ne o?.. Yüzün gözün kapkara olmuş, sen de mi partiden koğulduN?..

(Necmi Rıza)

REKLÂM

Muhittin Sadak, sokaktan geçerken kemanlr bir dilencinin en güzel havaları hiç acımadan katlettiğini işitti ve dayanamadı:

— Ver o kemanı bana, dedi, o parça böyle çalınır!

Ve kemanı alıp gösterdi. Ertesi gün aynı yerden geçerken aynı feci sesleri duydu. Baktı aynı kemancı. Yine eskisi gibi berbat bir şekilde çalıyor. Yalnız boynunda bir levha asılı: «Muhittin Sadak'tan ders aldım!»

□

GEÇ KALDIN...

Gazete muhabiri ilerlemek istedi. Jandarma çavuşu durdurdu:

— Yasak...

Muhabir kartını çıkardı:

— Ben gazeteciyim...

— Kim olursan ol, emir aldım ,geçemezsin...

— Yahu, gazete beni cinayet için gönderdi...

Jandarma çavuşu omuz silkti:

— Geç kaldın hemşerim, dedi, cinayet işleneli beş saat olmuş bile...

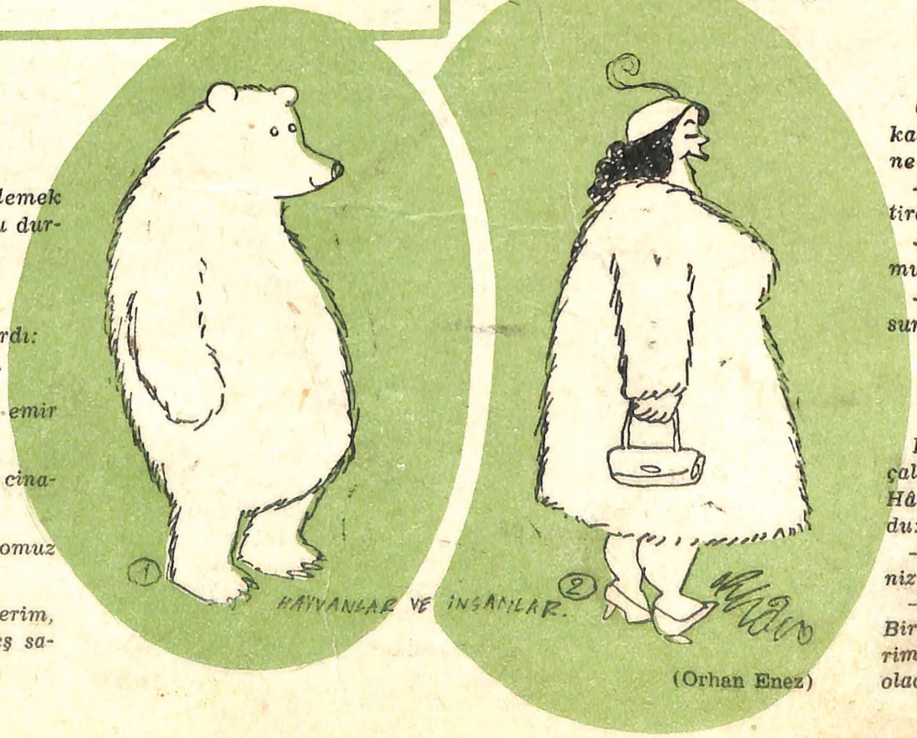

(Orhan Enez)

RAZI

Gayet şık ve güzel bir genç kadın, bulunmuş eşya dairesine girdi:

— Size dün bir şemsiye getirdiler mi? diye sordu.

— Nasıldı? diye sordu memur:

— Adam, nasıl olursa olsun, ehemmiyeti yok. Verin..

TANIYAMAMIŞ

Kadının biri, el çantasını çaldırmış, karakola gelmişti. Hâdiseyi anlattı. Komiser sordu:

— Hiçbir şey farketmediniz mi?

— Farkettim. dedi kadın. Bir el hissettim ötemde berimde... Ama doğrusu hırsız olacağı aklıma bile gelmedi...

GAZETELERDE, Marilyn Monroe'ların Lollo Brigida'ların, Sophia Lauren'lerin hayatı yazılır da yavrum Zekiciğimin hayatı neden yazılmazmış!... Müren'imin onlardan kalır yeri mi var? Fazlası var eksiği yok şükür.

— Yavrum, senin hayatını da gazetelere vereyim, dedim.

Çok alçak gönüllüdür evlâdım:

— Baba, dedi «çünkü bana baba der» benim hayatımın nesini, neresini yazacaksın?

Neresini yazacağımı ben bilirim. Çünkü benim kadar hiç kimse onun hayatı hususiyesine (!) ve hayatiyeti mahremiyetine (!) girmemiştir.

Çıktı geldi, senesini iyi hatırlamıyorum, 1930 muydu, 35 miydi, yoksa 36 mıydı ne... Doğumu o senelerin içinde olacak. Şimdi yirminci, yahut otuzuncu baharını sürüyor. Daha rüştünü bile isbat edemedi.

Doğduğu zaman ay doğdu sanırdınız. Kirpikler nah böyle böyle... Saçlar samur, kaşlar keman... Kartopu gibi, nur topu gibi, pamuklar gibi evlâdım. Büyüdükçe:

«Sen git gide bir âfeti devran olacaksın!»

Gören dayanamaz, bir kere maşallahı bastırır, sarılır öperdi.

Peri padişahının kızı kadar güzeldi de, hiç kimse oğlan olduğuna bir türlü inanmazdı.

— Ayol bu yanlış olmuş, kız olacakmış, derlerdi.

Evlâdım Zeki, muza benzer, ne niyetine yersen gider. Ne yalan söyliyeyim, önceleri sesi o kadar güzel değildi. İlk okulu bitirdiği sene idi. Üzerinize şifalar bir nevâzil oldu. Bir aksırık, bir öksürük, bir hapşırık, bir tıksırık... Ama hepsi de alaturka üzerinden, usûlünce, makamınca... Derken nevâzil göğsüne indi. İşte o gün bugün evlâdım Zeki'nin sesi hep böyle âhenkli, içli, nezleli ve titrektir. İnler gibi, sızlar gibi, ahlar, ağlar, yalvarır gibi bir ilâhi ses... Sarnıçtan su çeker gibi bir sesi vardır evlâdımın. Müzmin nezleden göğsü ve genzi her dâim tıkalı olduğundan sesi böyle tatlı bir boğuk çıkar... Kadınlar erkek sesi diye bayılır, erkekler de kadın sesi diye biter...

Daha parmak kadarken:

— Babacığım, «çünkü bana babacım derdi». Babacım ille beni hanende yap! diye tutturdu.

Sonunda arzusuna kavuştu maşallah...

Evlâdım Zeki ilkin benim rahle-i tedrisimden geçti. Onu bir yetiştirdim ama pîr yetiştirdim. Sesinin sâyesinde el üsünde gezer oldu. Koyacak yer bulamıyorlardı. Bir gün burada, öbür gün şurda, daha öbür gün orada... Orta okulun son sınıfındayken bir hafta kayboldu. Deliye döndük. Meğer dağa mı çıkmış, dağa mı çıkarmışlar, Uludağda kalmış. Bir gün:

— Babacım, dedi «çünkü bana babacım der.» bana artık destur ver zenaatkâr olıcam, dedi.

İçim götürmedi ama, evlâdımın istikbâlini düşündüm, razı oldum. Anadan doğma güzel zenaate meraklı olduğundan Güzel San'atlar mektebine girdi. İstanbul gibi yerde bırakırlar mı? Bir de duydum ki oğlum Zeki şanolara çıkmış diyerekten. Koştum İstanbula geldim.

— Ben sizin bildiğiniz daktilolardan değilim!..
(Tonguç Yaşar)

Bir de bakayım ki, yavrumun geceliği bin beş yüz lira. E vallahi iftihar ettim Bu zamanda gecede 1500 lira kazanan erkek göremiyorum. Beni görünce:

— Babacım! diyerekten «çünkü bana babacım der» boynuma atıldı:

— Çok kısmetlisin evlâdım, dedim.

— Kısmetim açıldı babacım, dedi. «Çünkü bana babacım der».

Derken oğlanı bir mağazacılık merakı sardı. Âdetmiş, futbolcularnan, şarkıcılar eskidiler mi mağaza açarlarmış.

— Ne olur ne olmaz, dedi, ben de şimdiden Hafız Necmi Rıza Ağabeyim gibi bir mağaza açmalıyım.

— Açma, dedim.

— Benim müşterim çok, işletirim, dedi.

— Bu zamanda senin zenaatın gibi zenaat mı var? Şimdi o zenaat geçiyor yavrum...

Ne dedimse dinletemedim. İlle de gözü alışverişte, ille esnaflıkta... Üstelik işe büyükten başladı, altından kalkamadı.

Epiy para batırdı ama, evlâdımın canı sağ olsun, beş on gecede kazanıverir. Şimdi hem gece, hem gündüz çalışaraktan memleketin san'atına durmadan hizmet ediyor, çalışıyor. İşi gayetlen iyidir maaşallah, medarı iftiharımız, biricik Zeki Müren-ciğimin!

Röportajcı

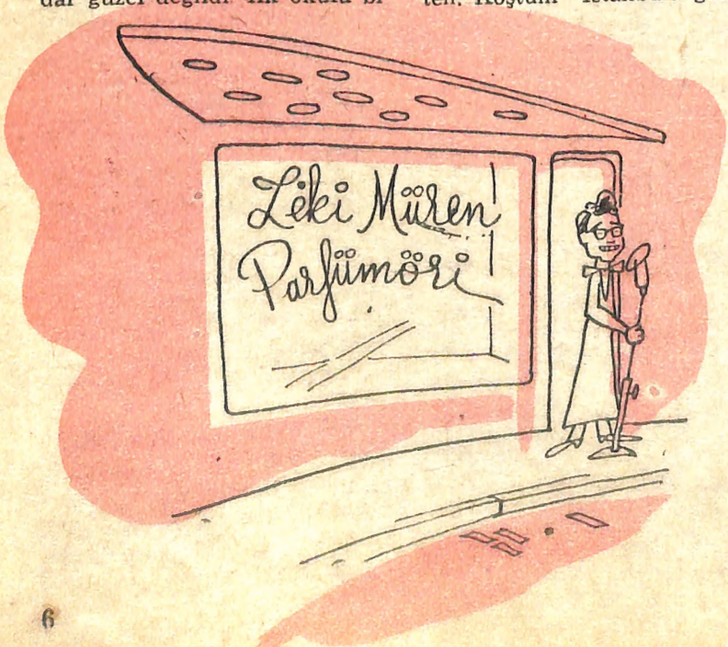

MAZERET

Daireye geç gelmişti. Müdür çağırtınca:

— Sormayın efendim, dedi. Karım dün gece gayet güç bir doğum yaptı, o yüzden geciktim...

Müdür kendisini teselli etti. Bir hafta sonra yine gecikti. Müdür çağırttı.

— Affedersiniz efendim, dedi, karım dün gece gayet güç bir doğum yaptı da...

— Nasıl olur yahu? diye bağırdı müdür. Karın haftada bir mi doğurur senin?

Adamcağız şaşırmıştı:

— Ne münasebet efendim, diye kekeledi. Doğurmadı ki... Karım ebedir!

Muhasebeci

BECERİKSİZLİĞİMİN ve kültürümün sağlam delili olarak, elimde iki resmî vesika var; biri Edebiyat Fakültesi Türkoloji, biri de Felsefe bölümü diploması.. Tuvalet kâğıdının bile karaborsaya çıktığı bu çağda, elimdeki kapı kadar bu iki diploma kâğıdı, bir çuval dolusu eski beyaz Rus paraları kadar olsun değer taşımıyor. Aptallığımın bu iki belgesi yetmezmiş gibi bir de doktora yaptım, edebiyat doktoru oldum.

Benim gittiğim Fakülteye gelenlerin çoğu, orada koca bulmağa çalışan kızlardı. Ya da kültür almak bir yandan da gönül eğlendirmek için gelen,, rahat tabakanın para kazanmağa ihtiyacı olmayan rahat gençleri idi. İçimizde benim gibi bir kaç tane de felsefe dalında okumakla filosof, Edebiyat Fakültesinde okumakla da, edebiyatçı olacağını sanan eksik akıllılar vardı. Felsefe tarihinde okuduğumuz filosofların, edebiyat tarihin de okuduğumuz edebiyatçıların hiç birinin ne felsefe bölümünde, ne Edebiyat Fakültesinde, hattâ çoğunun Üniversitede bile okumadıklarını öğrendiğim zaman, ben çoktan

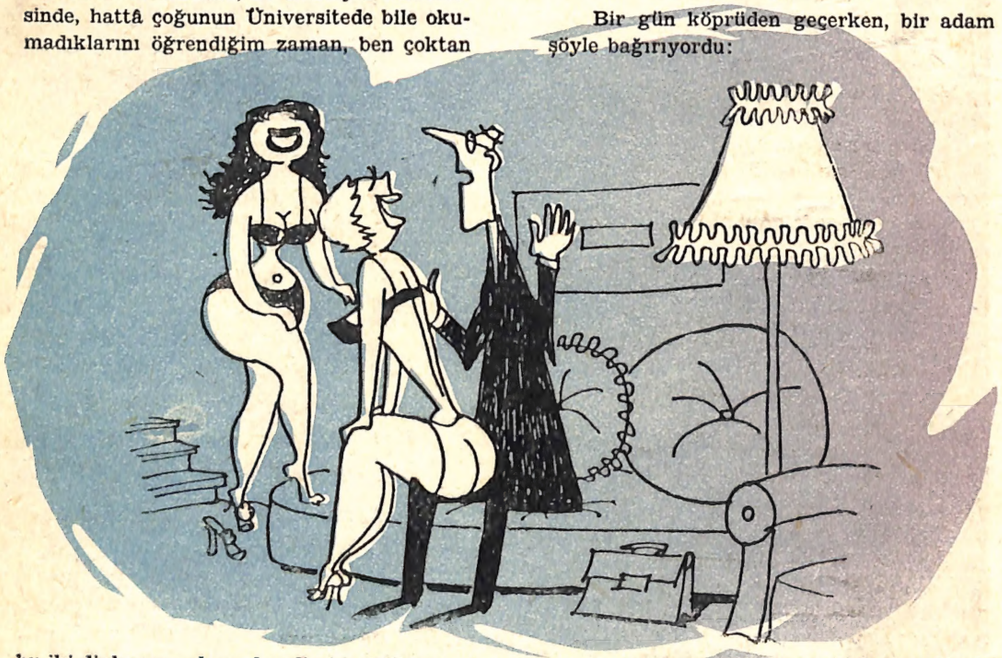

bu iki diplomayı almış, kendimi işsizlik uçurumuna atmıştım..

Nereye başvurdumsa, gülünç olmamdan başka işe yaramadı. Kant'ı, Durkhaym'ı, Bergson'u bilmek hiç bir işe yaramıyordu

Bir zaman, anlaşılmamış genç bir bilgin durumunda yırtık pabuçla sürttüm durdum.. Spinoza, Laypniç hakkındaki geniş bilgim, bir öğün bile karnımı doyurmama yaramıyordu.

Benim gibi olanlar, biz ortada kaldık, derken öbürleri işin kolayını buldular; ticaret evlerinin defterlerini tutmağa başladılar..

Gelir vergisi, işimize yaradı. Gelir vergisinden hükûmetin ne kazandığını bilemem ama, biz bu yüzden bir odacı kadar kazanmağa başladık. Yalnız odacılardan bir farkımız vardı, onlara bahşiş falan verirler, biz yüksek tahsil gördüğümüzden bundan da yoksun kalırdık..

Muhasebecilik kitapları aldım, gelir vergisi kanunu aldım. Başladım çalışmağa. Nasıl «defter-i kebir» tutulacağını, muzaaf usul ile, yahut Amerikan usulü ile nasıl muhasebe tutulacağını öğrendim.

Bir gün köprüden geçerken, bir adam şöyle bağırıyordu:

— Gelir vergisinden mâfolan «mahvolan» esnafları yazıyor.. Yeni kanun çıktı..

Şaşırıp kaldım. Gelir vergisinden mahvolan esnaf!.. Tuhaf şey! Yirmi beş kuruş verdim, bir tane kanun satın aldım. Meğer zavallı satıcı «muaf» ı bilmediği için «Gelir vergisinden muaf olan esnaf» diyeceğine, «Gelir vergisinden mahvolan esnaf!» diye bağırıyormuş.

O gün iş aramak için birkaç yere daha gitmiştim. En son gittiğim yerdeki adam sordu:

— Hangi mekteptensiniz?

— Türk Edebiyatı ve Felsefe bölümünden...

— Yaaaa...

Adam önce şaşırdı. Sonra güldü. Beni oturttu. İşi de olmamalıydı ki bana Nedim'den, gazeller, Baki'den, Fuzuli'den kasideler okuttu. Boyuna gülüyordu. Sonra:

— Sizi bir yere göndereceğim, dedi.

— Teşekkür ederim dedim.

Bir adres verdi:

— Orada bir madam vardır, ticarethane işletir. Ona gidin size iş verir, dedi.

Söylediği adrese gittim. Orası bir başka yerdi. Sokağın iki tarafındaki evlerin kapılarına yarı çıplak, ipekli pijamalarla kadınlar çıkmış, bir takım evlerin kapılarına da erkekler birikmişti.

Benim iş istiyeceğim evin kapısı tıklım tıklım doluydu. Herhalde madamın ticareti yolunda olacaktı. Memnun oldum. Kalabalığı omuzlıyarak kapıya geldim. Demir kapının avuç kadar deliğinden içeri baktım. Burası kadınlar hamamı gibi bir yerdi. Salonda, merdiven basamaklarında ipekli iççama şırlariyle oturmuş kadınlar vardı. Kapıyı vurdum, açtılar. İçeri girdim. Renk, renk, boy boy, türlü türlü, biçim biçim çıplak kadınları görünce, doğrusu utandım. Ne yapacağımı şaşırdım. İçlerinden ağırsiklet bir kadın beni salona aldı. Ben oturur oturmaz, o da kucağıma oturdu. Halbuki salonda boş sandalyeler vardı. Oldum olası ağırbaşlıyımdır.

— Bayan, sululuktan hiç hoşlanmam, dedim.

— Peki şekerim, başkası gelsin, dedi.

Sonra, ufak tefek bir kadına:

— Leylâ, bak seni istiyor, diye seslendi.

O ufak tefek kadın geldi, boynuma sarıldı. Elimle ittim:

— Benim Leylâyı falan istediğim yok, dedim.

— Peki, kimi istiyorsun?

— Madam Fofo'yu.

Bütün kadınlar kahkaha ile gülmeğe, neşelerinden yerlerde yuvarlanmağa başladılar. Neden sonra işlerinden bir esmer;

— Bu da başka bir çeşit, dedi.

Saçları kanarya sarısına boyalı bir kadın:

YANLIŞLIK

Yeni hizmetçi, evin hanımının tek başına oturduğu salona girdi:

— Hanımefendi, dedi, kocanız geldi...

Hanımefendi kızdı:

— Teşekkür ederim haber verdiğine ama, kocanız deme bir daha...

Hizmetçi hemen boyun eğdi:

— Affedersiniz, bir daha söylemem. Ben sizi evlisiniz sanıyordum beyefendiyle!

900 AĞAÇ KATLEDİLDİ: (Gazeteler)

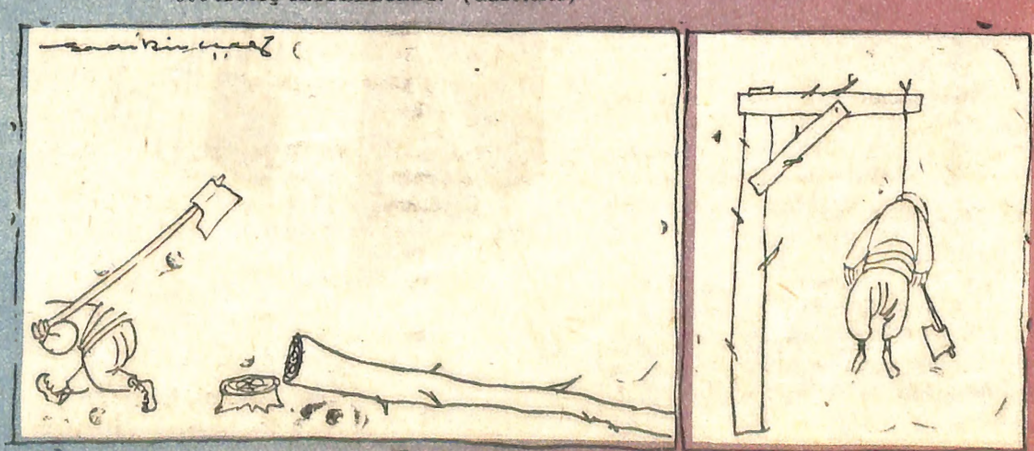

Ağacın intikamı!..

OLUR

Hava böyle giderse, duygular hayal olur,
Sempatik valimize bir acaip hal olur.

Yağmur yağmıya-görsün, koskoca İstanbulda,
Tramvaylar çatana, taksiler sandal olur,

Bizim çeşmelerden su, arz-ı endâm eylemez
Manisada çeşmeler musluk musluk bal olur.

Kazalara, vilâyet teklifi iktidardan:
Kasım Gülek söylerse pek büyük vebal olur.

Ben desem ki, yakında hayat ucuzluyacak,
Bu, kahvesiz, nohutsuz bir acaip fal olur..

Hamit Şevket İncenin gurupta ağlaması
Bu mendil kıtlığında biraz oryantal olur..

Bir İsbat hakkı için, koskoca iktidara,
Ondokuzların aşkı, görün, neye mal olur..

Migros pahalılığa bir çare bulsa eğer,
Geriye kalan ancak bir atla üç nal olur.

Yüzümüzü ak etmek için yağıyor, karlar:
Kiminin yüzü mosmor, kiminin al al olur.

Korkarım bu gidişle bütün dargelirliler
Kendi yükü altında ezilir, hamal olur!

FEZAİ

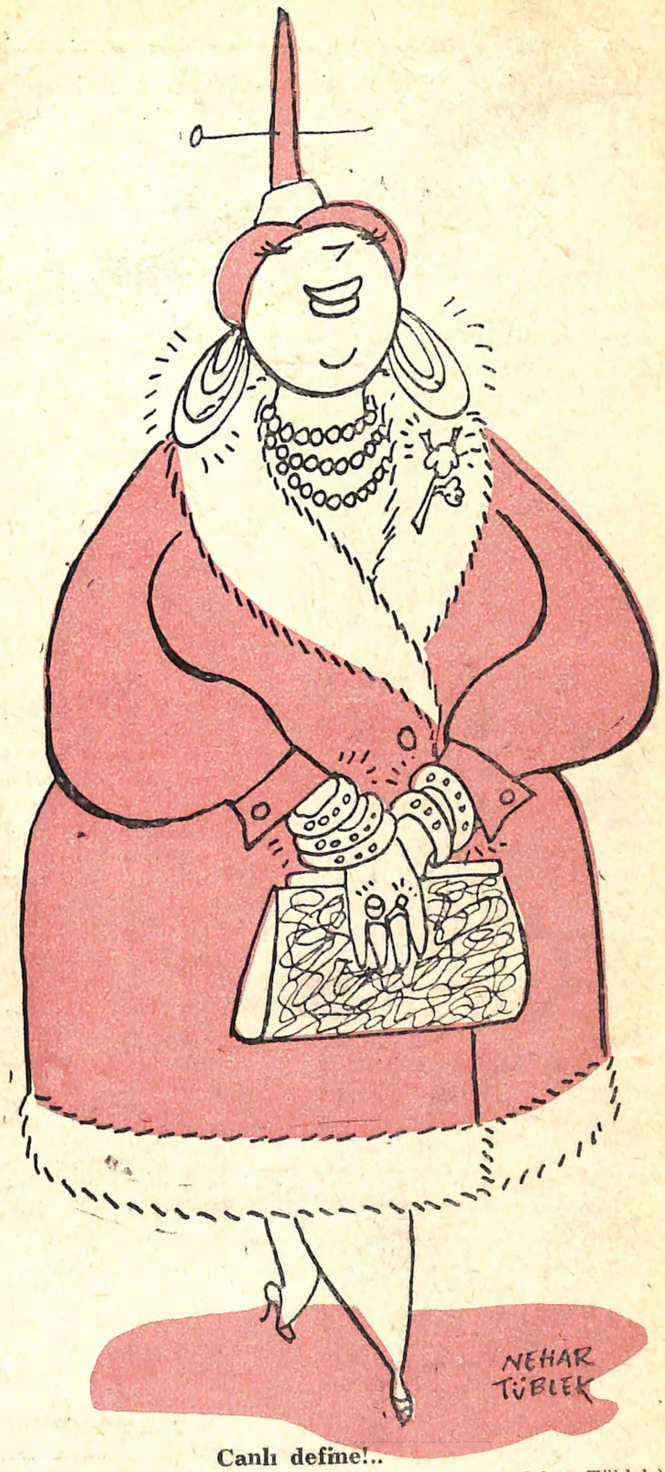

Canlı define!..

(Nehar Tüblek)

Bayan — Benim belim çok incedir. Basenlerim...

Rejisör — Göğüsler de mükemmel... Enfes!..

Bayan — Benimkiler takma değil ama rejisör bey... Vallâhi takma değil, kendimin. Bakın!

Rejisör — Bir kere denemek lâzım! Fotojeninizi denemek lâzım.

Bayan — Benim fotojeniğim üstüne yoktur. Kendimi methetmek gibi olmasın ama, kaç kişi bana resmimden âşık oldu.

Kadın polis — Fotoğraflarımda, olduğumdan daha da güzel çıkarım.

Prodüktör — Şimdi sizin kaydınızı yapsınlar.

Bayan — Ne kaydı?

Prodüktör — Adınızı deftere geçireceğiz. Lütfen yirmi beşer lira kaydiye veriniz.

Kadın polis — Verelim.

Bayan — Buyurun!

Prodüktör — Sonra gider, bizim fotoğraf stüdyosunda resimlerinizi çektirirsiniz. Artistik pozlar olacak. Önden, arkadan, yandan, yukarıdan, aşağıdan...

Kadın polis — Sonra?

Bayan — Ne zaman oynıyacağız?

Prodüktör — Evvelâ tecrübe filmi çevireceksiniz. Eğer beğenirsek, muvaffak olursanız, o zaman sizi memleketimizin medarı iftiharı bir yıldız yapacağız.

Bayan — Ah yarabbim!

Kadın polis — Çok teşekkür ederim.

Bayan — Recisör bey, size hususî bir şey söyliyeceğim...

Kadın polis — Ben de söyliyeceğim. Gizli...

(Rejisörle bayan, yan odaya girerler.)

Bayan — Bu kadına hiç gönünmeyin! Bir defa bacakları çok çirkin... değil mi? Beli de kalın. Nedir o göbek?

Rejisör — Yok, göbeğine diyecek yok maşallah.

Bayan — Siz bilirsiniz. Size bir şey daha söyliyeceğim ama...

Rejisör — Söyleyin, söyleyin!

Bayan — Eğer o kadına rol ver mezseniz söylerim. O kadın var ya... Vallahi billâhi sizi haber verecek... Anladınız mı? Ben, sanat aşkına... ya... sanat aşkı için...

(Prodüktörle kadın polis arasında)

Kadın polis — Beyefendi, ben mükemmel rol yaparım. Canım istediği zaman hüngür hüngür ağlarım. Sonra da hiç yoktan katıla katıla gülerim. Hem acıklı rollere gelirim, hem komik rollere...

Prodüktör — Bana ne söyliyecektiniz?

— Eğer baş rolü bana verirseniz... Vereceksiniz değil mi? Ne olur, o kadına vermeyin. Çünkü o..

— Evet?..

— Çünkü o, buraya başka şey için geldi.

— Yaaa... Teşekkür ederim. İkinize de rol vereceğim...

— Ah ne iyi, ne iyi!..

B. E. N.

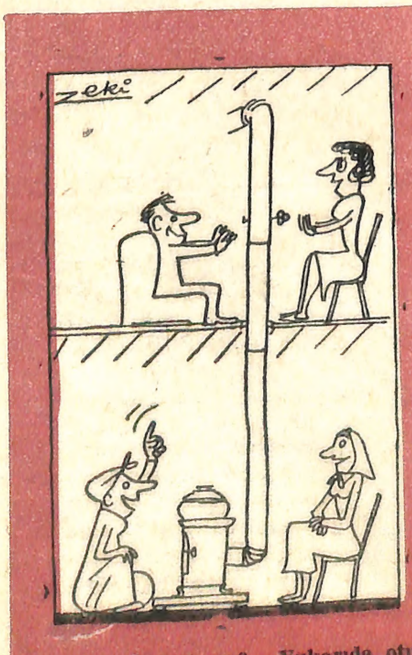

— Damat mı?... Yukarıda oturuyor kardeş!..

(Zeki)

Birçok apartımanlarda kaloriferler yanmıyor... (Gazeteler)

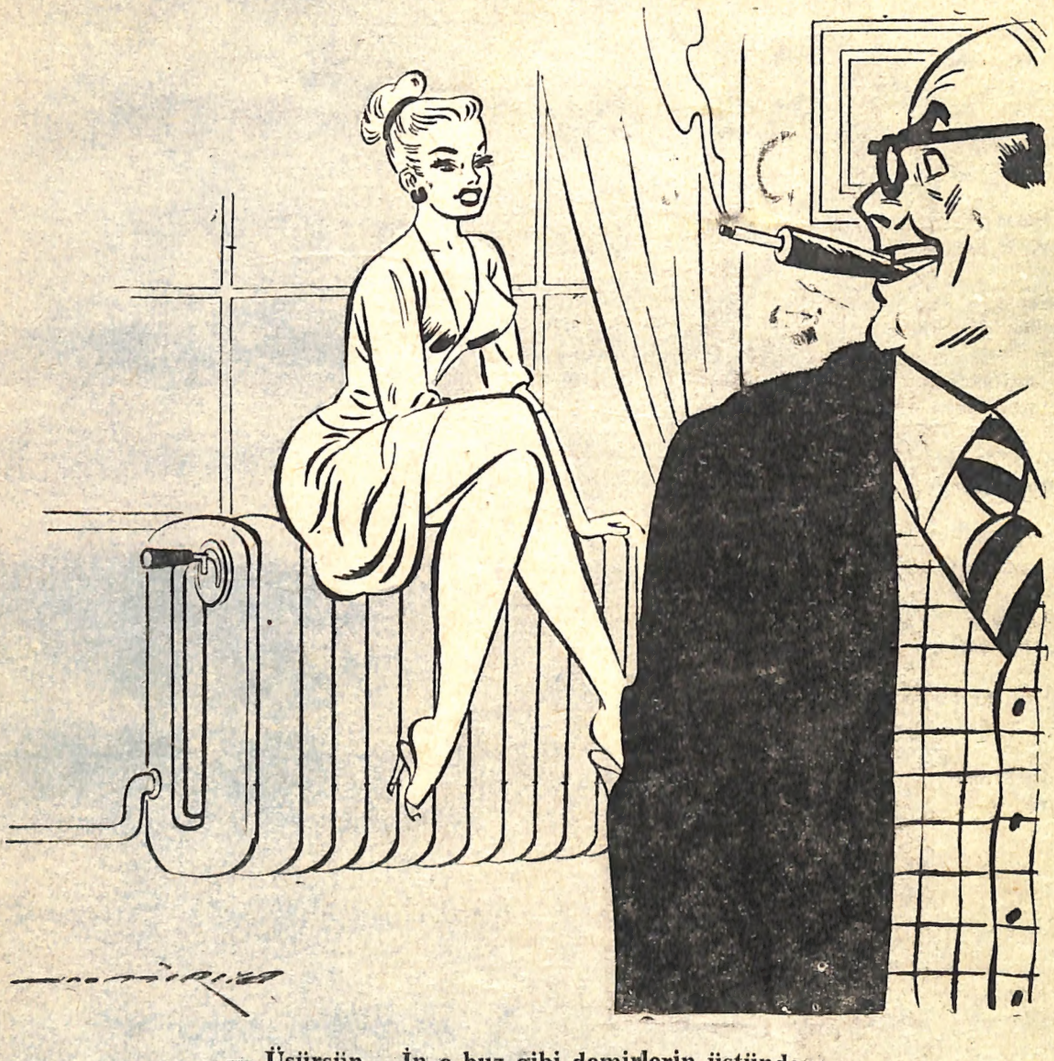

— Üşürsün... İn o buz gibi demirlerin üstünden...
— Yok. biraz ısıttım!...

(Necmi Rıza)

İKİ ŞAMPİYON

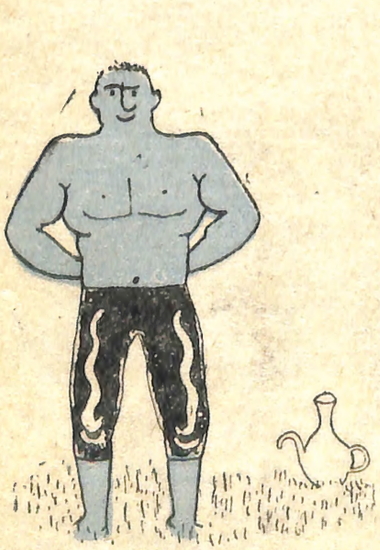

KAZIKÇI BEKİR

KAZIKÇI BEKİR (!)

(M. Mlâni)

OĞLUMUN

Hâlâ anlamadınsa dün
Eğer kafan çok dikse,
Bütün suç s
Yok eğer öyle değil, m
Oğlumun ad
Ne söyle ne

Eğer zayıfsa bünyen, b
Bu dünya yalan dünya
Bir taneyle
Kalkındır memleketi bi
Oğlumun ad
Ne söyle ne

Dalkavukluk ederek kir
Sen de onlara yetiş, ka
Ne fazla ileri
Böyledir bu kaide kaal
Oğlumun adı
Ne söyle ne

İktidarın şarkısı olsa
Mesut olmak isteyen işi
Bir devir bu,
Beyin yerine mide, kaf
Oğlumun adı
Ne söyle ne

Her makamdan çalmalı
Uymalı curcunaya, hari
Yapma sakın
Başka türlü yaşanmaz,
Oğlumun adı
Ne söyle ne

Merhamet zararlıdır. sil
Düşünürlerse eğer dünl
Bir tekmeyle
Suçları ona yükle, kurt
Oğlumun adı
Ne söyle ne

Kimisi birkaç yılda birk
Kimisinin feryadı gökyü
Olmaz zekâla
Dayanmıyan çekilir, da
Oğlumun adı
Ne söyle ne

Mâdemki mümkün değil
Kimse sormamalıdır bu
Bu da bir ba
Rahat isteyenlerin çıkın
Oğlumun adı
Ne söyle ne

STAJ

Gece klübüne yeni garson girmişti. İleride oturan bir kadınla erkek, birdenbire umumî bir yerde olduklarını unutuverdiler. Başgarson hemen yeni geleni dürttü:

— Hesabı götür ulan...

— Nasıl olur? Baksana kendilerinden geçmişler...

— Götür ulan, görmüyor musun, herifin dünyayı gözü görmüyor!

DI REŞİT!

hâlini sen,
sa eğer ensen,
lt.
olmak istersen,
it,
şit!

resmi ilânla,
er yalan dolanla,
fit,
ç apartımanla.
it,
şit!

mişse ileri,
onlardan geri,

danberi,
it,
şit!

âim «cek, cak!»
uymayacak!
geçit:
rine bacak...
lt,
şit!

çekçe, ağır aksak...
gazel, yasak!
razit!
mızla kuş tutsak,
şit,
şit!

zünün yaşını!
rkadaşını,
de it!
kendi başını!
şit,
şit!

milyon kazanır,
e uzanır,
şit!
anlar dayanır.
şit,
şit!

emnun etmek herkesi,
sıl demokrasi?
çeşit...
n sakın sesi!..
şit,
şit!

KAT"İ ÇARE

O akşam kıyamet gibi davetlileri vardı. Ali Hür, karısını yakaladı:

— Rica ederim şunları biçimine getir de sav. Baş ağrısından ölüyorum...

— Kapı dışarı edemem ya şekerim?

— Biliyorum. Ama piyano ya oturup birkaç opera parçası söylesen...

Gazetelerden: Bazı D. P. ileri gelenleri 18 katlı bir apartıman yaptıracaklar!...

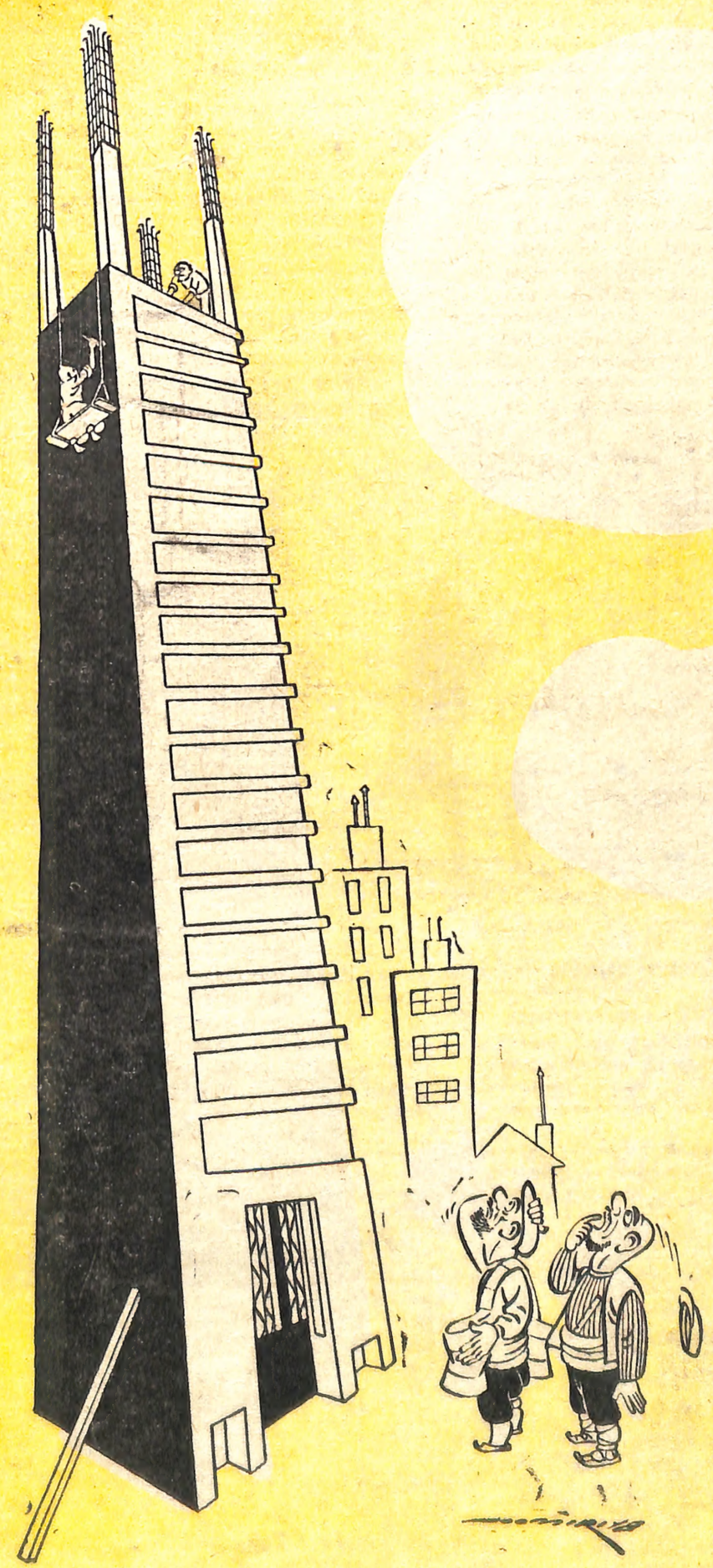

— Ülen Ahmet, bu ne?
— Vallaha bilmem galkınma diyeler!

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

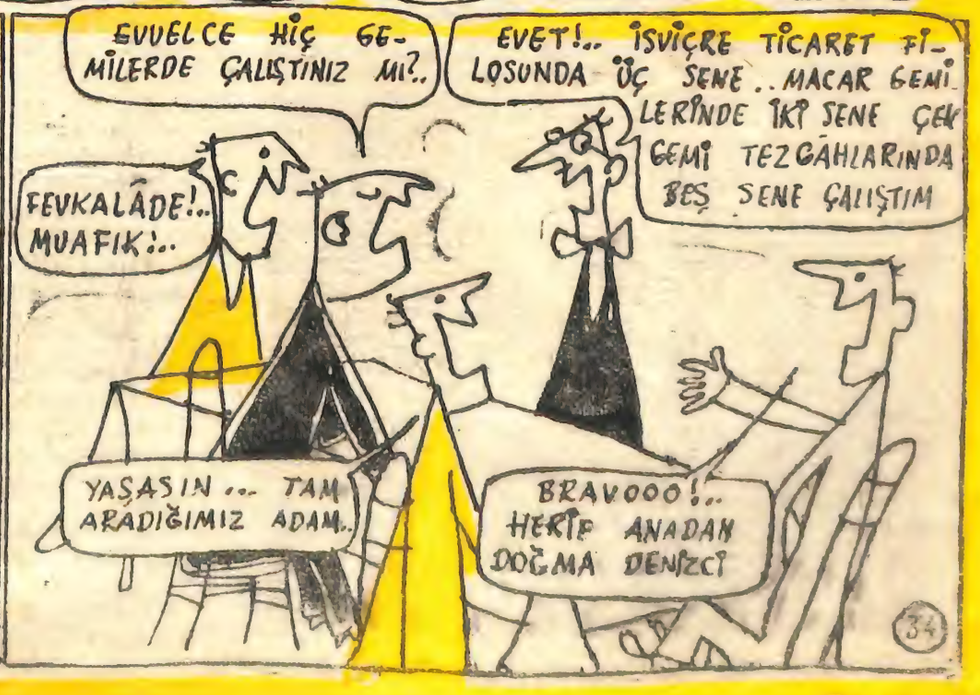

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

NERESİYMİŞ?

Hoca, camide vaaz ediyordu:

— Ey cemaat, bir yer vardır ki, zengin, fakir.. genç, ihtiyar.. gamlı, kederli.. kim girse, gönlü ferahlar, yüzü güler, şen, bahtiyar çıkar... Neresidir orası, bilin bakayım?..

Arka saflardan bir bektaşi seslendi:

— Meyhane!..

RUHİ ALKAN
Piyade Üsteğmeni
Ağır Hav. Bl. II. TK. Kumandanı
T.A.F.C. TAPO: 5401 Tokio - JAPAN

APARTIMANLARDA KALORİFERLER YANMIYOR!.. (Gazeteler)

— Öyle donacağına şu pencereyi aç da dışarıdan içeriye sıcaklık girsin!..

(Yaşa Gazi)

TAŞ

Bektaşi babası, arkadaşlariyle demleniyordu. Bir an gelince, Baba feryat etti:

— Yeter artık, içemem...

— Yahu, senin reddetme huyun yoktu...

— Yine yok ama, yeni taşındığımız evin merdivenleri taştan...

GÜNGÖR BÜKMÜŞ
Cevizlik mektep arkası sokak No. 49/1
Bakırköy - İst.

SEVABI SENİN OLSUN

Yolda giden güzel bir delikanlı Bektaşinin hoşuna gider. Selâm verdikten sonra sorar:

— Adın ne?

— Mehmet.

Bektaşi:

— Sallialâ, seyyidinâ Muhammed, diye salâvat getirerek delikanlının yanağından şap diye öper. Kızan delikanlı Bektaşiyi kadıya şikâyet eder. Kadı Bektaşiyi huzuruna getirterek:

— Bu genci ne diye öptün be adam?

Diye çıkışır. Bektaşi:

— Efendim, der, adını sordum, Mehmed, dedi. Ben de Peygamberimiz Efendimizin ism-i celili yüzü suyu hürmetine salâvat getirerek, öptüm.

Kadı, muhzırı «mübaşir» çağırır, sorar:

— Adın ne?

Muhzır:

— Mehmed, efendim der.

Kadı, Bektaşiye dönerek:

— Bunun da adı Mehmet, öp bakalım, der.

Bektaşi, karşısında, altmışlık bir ihtiyar görünce Kadı'ya:

— Efendi hazretleri, der, bütün Mehmetleri ben öpecek değilim ya... Sevabı senin olsun, onu da sen öp!..

ZÜHTÜ — İzmir
(Adresi bizde)

DAYAN RABBİM!

Bir deniz yolculuğu sırasında, fırtınaya tutulan yolcular, korkularından boyuna Allaha adak adarlarmış. Kimi koyun, kimi deve, kimisi inek, kimisi başka şey. Adakların arkası kesilmediğini gören Bektaşi:

— Dayan Rabbim dayan, zengin olmanın sırası sana geldi, demiş.

HÜSAMET ATA
Yozgat lisesi IV. B No. 690
Yozgat

ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

— Haklısınız beyefendi, canavar olmasına canavar. Çünkü hiç terbiye edemedik. Sayenizde belki bir insan olur da ileride size dua eder.

Mümtaz beyle babam bir şeyler fısıldaştılar. Mümtaz bey:

— Pekâlâ, öyle yaparız, dedi. Gitti.

Ben, bütün gün, sığındığım köşeden çıkmadım. Benden iki yaş büyüğüm ağabeyim Ali yanıma geldi:

— Ulan Sebahat, dedi. Enayiliği bırak be!.. O herifin bir oğlu var, her gün pastalar, çukulatalar yiyor, ben bir kere görmüştüm. Sen de onların çocuğu olursan, canın ne isterse tıka basa yersin. İçini çekti:

— Bana da getirirsin.. getirirsin değil mi?

Ağabeylerimin içinde en çok Aliyi severdim:

— Getiririm, dedim.

— Unutursun ama, dedi, sen çingenenin birisin...

Saçlarına yapışıp çektim:

— Çingene sensin ulan!.. Getiririm! diye bağırdım.

Karar vermiştim. Bir daha götürmek isterlerse, hiç sesimi çıkarmıyacaktım.

Akşam yemeğine çağırdılar. Yerimden kıpırdamadım. Yanıma gelmeğe korkuyorlardı. Olduğum yerde uyuyakalmışım.

Geceleyin sesler duydum. Kirpiklerimin arasından gözetledim. Babamla Mümtaz bey idi. Mümtaz bey:

— Aman yavaş uyandırmıyalım, diyordu.

Ben büsbütün gözlerimi kapadım. Mümtaz bey beni kucağına aldı.

— Kuş gibiymiş bu..' dedi.

Kızdım. Suratını tırmıklamak için sabırsızlandım. Ama Aliyi düşündüm. O pasta, çukulata istemişti. Kapıda bir otomobile bindik. Ben numaradan uyumakta devam ettim. Bir eve geldik. Mümtaz beyin evi olacaktı herhalde, Bir kadın sesi duydum. Bir kadın:

— Bu bitlidir, diyordu, bu gece nerede yatıracağız?

Kocası:

— Aman yavaş... Uyanırsa buralarını bize dar eder, diye fısıldadı. Beni bir minderin üzerine uzattılar. Kadın:

— Bu çocuk değil, sokak köpeği gibi, dedi. Doğdu doğalı suratı su yüzü görmemiş. Aman Allahım!.. Bu ne biçim kız ayol. Suratını köpek yalasa doyar. Güzel çocuk ama... Yıkayıp paklıyalım, bakalım ne olacak?

Beni bırakıp gittiler. Gözlerimi yavaşça açtım, pencereden giren ay ışığında etrafımı inceledim. Uzun zaman uyanık kaldım. Sonra uyumuşum.

Uyandığım zaman, beni yatırdıkları odayı görünce şaşırdım. Etrafımda, adlarını bilmediğim, hiç görmediğim pırıl pırıl eşyalar vardı. Korkarak yerimden kalktım. O pırıl pırıl eşyaları yoklamağa, yumuşak tüylü örtülere parmaklarımı sürmeğe başladım. Bir takım ağaçtan kutular, dolaplar, aynalar, camlar vardı.

— Uyandın mı kızım?

AKBABA'NIN MİZAH TEFRİKASI

— 3 —

Başımı çevirdim. Şişman bir kadın içeri girmişti. Acaba eşyaları yoklarken beni görmüş müydü? Bir sıçrayışta yattığım minderin üzerine atladım. Olduğum yere büzüldüm. Kadın yanıma oturdu. Yüzü gülüyordu.

— Bundan sonra sen benim kızım olacaksın, dedi. Benim bir de oğlum var. Onunla oynarsınız. Sana entariler yapacağım. Saçlarını uzatacağom.

Kadının yüzüne bakmadan:

— Ben saç uzatmam, dedim.

— Sana küpeler alacağım.

— Ben küpe falan takmam.

— Sen kız değil misin?

— Değilim.

Kadın şaşırdı. Odadan çıktı. Kocasiyle fısıldaştıklarını duyuyordum.

— Bey, bu kız değilim diyor. Kıza benzer de yeri yok.

— Yok canım. Kız, Bakarsın bir kere, kız değilse, herif bizi kazıkladı demektir. Geri göndeririz.

Oğlan çocukları ile aramda küçücük bir fark olduğunu biliyordum ama, bu minicik

farka, o kadar fazla önem verdiğim yoktu. Kendimi oğlan çocuğu zannediyordum.

Kadın içeri girdi:

— Haydi kızım, gel yüzünü yıka... Kahvaltı edelim, dedi.

Beni elimden tuttu, eve geri gönderirler korkusuyla sesimi çıkarmadım. Geri gönderirlerse Aliye parsta götüremezdim. Kadın beni bir yere soktu:

— Haydi yüzünü yıka!.. dedi.

Kadın gitmişti. Ben acayip büyük bir odada idim. Duvarlar, yerler bembeyaz taşlarla örtülüydü. Her taraf beyazdı. Bir sürü musluk vardı. Musluklar yeni bilenmiş bıçak sırtı gibi parlıyordu. Beyaz bir tekne ve daha başka acayip şeyler vardı. Orada ne yapacağımı şaşırdım. Hoşuma da gitmişti.

O parlak madenleri ellemeğe korkuyordum. Çişim gelmişti, Acaba buranın helâsı neredeydi?

Kadın kapıyı açtı:

— Ne duruyorsun? Yıkansana kızım, dedi.

Sesi sertti. Sıkışmıştım:

— Helâ nerede? diye fısıldadım.

— İşte burası, dedi.

Yine çıkıp gitti. Hiç böyle helâ görmemiştim. Oraya baktım, buraya baktım, helâya benzer bir yer göremedim. Bir tuhaf tuhaf şeyler vardı. Herhalde bunlardan biri helâ olacaktı. Yanlış bir yere bir şey yapmaktan korkuyordum. O beyaz teknelerden birinin üstüne çıktım. Yanıbaşımda bir zincir sarkıyordu. Zincirle oynamağa başladım. Derken, «fuurrr!» diye bir gürültü oldu. Elleyip dururken galiba makinaları bozmuştum. Birden altımdan o gürültü ile beraber, «foşşşş!» diye sular çıkmağa başlayınca, üstümü başımı toplıyamadan, korku ile dışarı fırladım. Ağlıyordum. Kadın, kocası, bir de erkek çocukları sofradaydılar. Beni o halde görünce, kahkaha ile gülmeğe başladılar. Onaltı yaşlarındaki oğlanın gülmesi ziddıma gitti. Birden ağlamamı kestim. Ateş saçan yaşlı gözlerimle dimdik oğlanın suratına baktım.

Kadın beni elimden tuttu, kendi eliyle yüzümü yıkadı. Sofraya oturduk.

★

YAŞASIN HÜRRİYET

Babamın neden beni bir başkasına verdiğini sonradan anladım. Meğer yeniden evlenecekmiş. Elli yaşından sonra da vatana evlât yetiştirmek vazifesine devam edebilmek için, evlenmesi gerekti. Alacağı kadın:

— Ben piçlerini istemem! diye tutturmuş.

Babam da kardeşlerimi çil yavrusu gibi her birini bir yere dağıtmıştı.

Mümtaz beyin karısı Saffet hanım:

— Bana anne de, diye tutturmuştu.

Bir türlü anne demeğe dilim varmıyordu. Bu lâfa hiç alışmamıştım.

Kadın beni daha ilk günü banyoya sokup yıkamıştı. Banyoda kız olduğumu görünce sevinmişti. Saçlarımı uzatmağa başlamıştım. Ama bir türlü entari giydiremiyorlardı. Saffet hanım özene bezene bana bir entari dikmiş, zorla giydirmişti. Entariyi giyince, sanki kıçım açıkta kalmış da herkes görüyormuş gibi oldum. Entariyi liyme liyme ettim.. Onlar da bu işten vazgeçtiler. Erkek çocuklar gibi giyiniyordum.

Mümtaz beyin oğlu Oktay ile bir türlü yıldızımız barışmadı. O bana tepeden bakıyordu.

Evde rahatım iyi idi. Yabaniliğim yavaş yavaş kayboluyordu. Eletkrik süpürgesi, düdüklü tencere radyo, pikap, ütü, buz dolabı, çamaşır makinesi gibi eşyalar merakımı çekiyor, onlarla oynıyordum.

Bir gün Mümtaz beyle Saffet hanımın bitişik odadan fısıl fısıl şöyle konuştuklarını duydum.

— Bu kız bir türlü yola gelmiyor. Vahşi, yabani bir şey.

— Yavaş yavaş alışır, ehlileşir.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

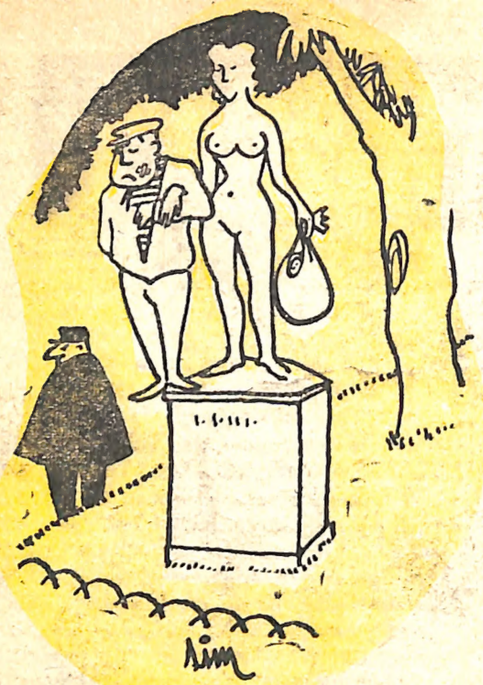

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Bir dakika kocacığım, kımıldama, çekiyorum!..

— Fransız —

— Eyvah... Bizi beraber gördüyse oteldeki bütün müşterilere yayar!..

— Fransız —

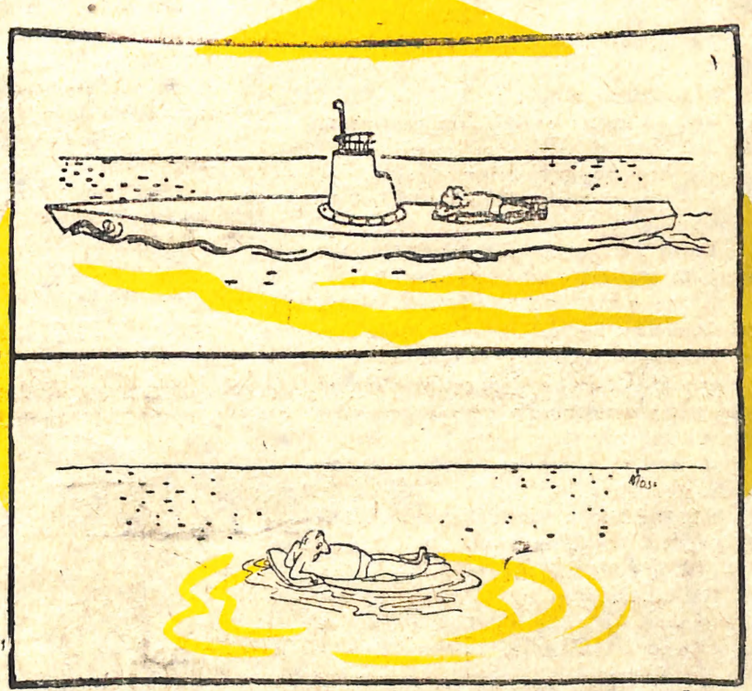

YAZISIZ!..

— Fransız —

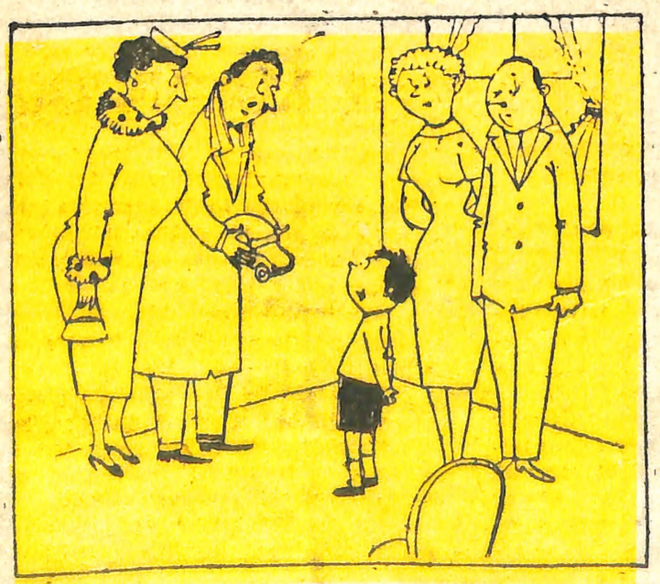

— Bende tıpkısı var ama, daha iyi: Bir tanesini kırar yedek parça yaparım!..

— Fransız —

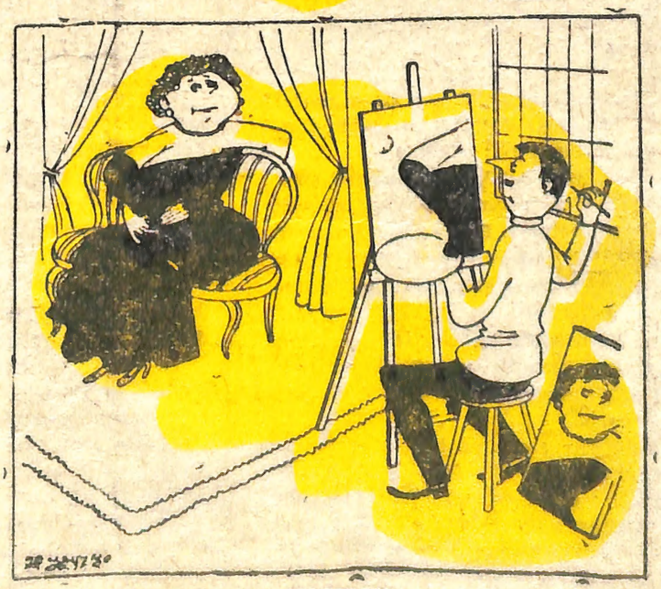

YAZISIZ!..

— Fransız —

1956 YILINDA

15

Ev ve Apartman Dairesi

— İkramiye ve kredili —

Ayrıca zengin para ikramiyeleri

AKBANK

(Tafsilât gişelerimizde)

Y.K

VAKIFLAR BANKASI

SERMAYE : 50.000.000 T. L.

1956

İKRAMİYE PLANI

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

T. C.

Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI

ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Kartopu!